

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Maria Antecka

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. W., U. S., A. J., R. K., Z. G., M. W., P. T., I. R.

przeciwko I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N., oraz małoletnim A. N. (2), G. N., J. N.

o eksmisję i zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 6 maja 2021 roku

sygn. akt I C 213/20

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 2. w całości w ten sposób, że w punkcie 2 a. orzeka, że pozwanym I. N. (1), T. N. oraz małoletnim pozwanym A. N. (2), G. N., J. N. przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, a pozwanym A. N. (1) i B. N. takie uprawnienie nie przysługuje, a w punkcie 2b., nakazuje wstrzymać wykonanie punktu 1. wyroku do czasu złożenia pozwanym I. N. (1), T. N. oraz małoletnim pozwanym A. N. (2), G. N., J. N. przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego,

3. w punkcie 3. w ten sposób, że zasądza od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów 1000 zł (jeden tysiąc złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lutego 2020r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo o zapłatę oddala,

4. w punkcie 4. w całości w ten sposób, że zasądza od pozwanych I. N. (2), T. N., A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów 308,50 zł i dodatkowo od pozwanych I. N. (2), T. N. solidarnie na rzecz powodów 548,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanych A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów kwotę 320 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym w zakresie żądania eksmisji i od powodów solidarnie na rzecz pozwanych I. N. (2), T. N., A. N. (1) i B. N. kwotę 235 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym w zakresie żądania zapłaty.

Maria Antecka

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, wyrokiem z 6 maja 2021 r., w sprawie z powództwa K. W., U. S., A. J., R. K., Z. G., M. W., P. T., I. R. przeciwko I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N., oraz małoletnim A. N. (2), G. N., J. N., o eksmisję i zapłatę (I C 213/20):

- w punkcie 1. nakazał pozwanym I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N. oraz małoletnim A. N. (2), G. N. i J. N., reprezentowanym przez I. N. (1) i T. N. opuścić, opróżnić i wydać powodom K. W., U. S., A. J., R. K., Z. G., M. W., P. T., I. R. nieruchomości położoną w G. przy ulicy (...) zapisaną w księdze wieczystej (...),
- w punkcie 2. oddalił żądanie przyznania pozwanym I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N. oraz małoletnim A. N. (2), G. N. i J. N., reprezentowanym przez I. N. (1) i T. N. prawa do lokalu socjalnego,
- w punkcie 3. zasądził od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów K. W., U. S., A. J., R. K., Z. G., M. W., P. T., I. R. kwotę 2000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie poczynając od 25 lutego 2020 roku do dnia zapłaty,
- w punkcie 4. zasądził od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów K. W., U. S., A. J., R. K., Z. G., M. W., P. T., I. R. kwotę 1317,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie poczynając od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- w punkcie 5. oddalił powództwo o zapłatę kwoty 2000,00 zł w stosunku do małoletnich A. N. (3), G. N. i J. N..

Pozwani zaskarżyli wyrok apelacją, w części dotyczącej uwzględnienia powództwa o eksmisję pozwanych A. N. (1) i B. N., oddalenia żądania przyznania pozwanym prawa do lokalu socjalnego i wstrzymania wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez z gminę oferty zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, zasądzenia od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów kwoty powyżej 1000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz obciążenia kosztami procesu. W konsekwencji, pozwani wnieśli o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej eksmisji pozwanych A. N. (1) i B. N., braku przyznania prawa do lokalu socjalnego, wysokości zasądzonych odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu oraz kosztów procesu.

Apelujący zarzucili Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych objawiających się uznaniem że:

1. I. N. (1) zaakceptowała wysokość odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości,
2. A. N. (1) i B. N. zamieszkują w nieruchomości spornej,
3. sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanych nie uzasadnia przyznania im uprawnienia do lokalu socjalnego.

Pozwani podnieśli także zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 14 ust. 4 i art. 14 ust. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez brak orzeczenia o prawie do lokalu socjalnego i wstrzymania wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie, wskazując, że apelacja pozwanych ma charakter polemiczny i nie zawiera argumentacji pozwalającej na przyjęcie stanowiska innego niż Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że roszczenie o zapłatę 2000 zł oraz roszczenie o eksmisję rozpoznawane są w różnych trybach (uproszczony i zwykły), ale kwestia powyższa, wobec braku zarzutu apelacji, nie podlegała ocenie Sądu Okręgowego.

Wobec tego, że apelujący zaskarżyli wyrok w następującym zakresie:

- co do orzeczenia eksmisji – w stosunku do pozwanych A. N. (1) i B. N.,
- co do lokalu socjalnego – co do wszystkich pozwanych (z wyłączeniem A. N. (1) i B. N. wobec twierdzeń, że powództwo o eksmisję wobec tych pozwanych winno ulec oddaleniu),
- co do żądania zapłaty – co do pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1) i B. N., powyżej kwoty 1000 zł,
- co do kosztów procesu powyżej 857 zł -

Sąd Okręgowy omówi odrębnie zarzuty apelacji zgłoszone w stosunku do każdego ze wskazanych wyżej roszczeń:

1.Co do żądania zapłaty podniesiono wyłącznie zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych objawiający się uznaniem, że I. N. (1) zaakceptowała wysokość odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

Sąd Okręgowy nie podziela oceny, która legła u podstaw zasądzenia przez Sąd Rejonowy od pozwanych solidarnie na rzecz powodów odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w wysokości 1000 zł miesięcznie (łącznie 2000 zł). Z pozwu wynika, że powodowie wyliczyli wysokość czynszu, który mogliby uzyskać, na kwotę 1000 zł miesięcznie i na tym opierali swoje żądanie odszkodowania w takiej wysokości. Pozwani w odpowiedzi na pozew zakwestionowali wysokość żądanego przez powodów odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, wskazując, że kwota 1000 zł miesięcznie nie znajduje uzasadnienia w stawkach obowiązujących na rynku lokalnym, a koszt wynajmu mieszkania w okolicy, o standardzie spornej nieruchomości wynosi maksymalnie 500-700 zł miesięcznie. Za wystarczające do przyjęcia kwoty 1000 zł, jako należnej za miesiąc z tytułu bezumownego korzystania, Sąd Rejonowy uznał, to że pozwana I. N. (1) podczas rozprawy w dniu 6 maja 2021 r. nie kwestionowała wysokości roszczenia za bezumowne korzystanie w takiej kwocie. Taka ocena wypowiedzi pozwanej z rozprawy z 6 maja 2021 r., w kontekście twierdzeń z odpowiedzi na pozew, budzi wątpliwości Sądu Okręgowego. Niemniej, bardziej istotne jest to, że Sąd Rejonowy nie wskazał, że ustalił wysokość kwoty należnej za bezumowne korzystanie na podstawie dowodu z zeznań pozwanej I. N. (1), czyli nie ustalił wysokości kwoty należnej z tytułu bezumownego korzystania w wyniku przeprowadzenia postępowania dowodowego. Natomiast, nawet gdyby przyjęć za Sądem Rejonowym, że pozwana I. N. (1) na rozprawie w dniu 6 maja 2021 r. nie kwestionowała wysokości roszczenia za bezumowne korzystanie w kwocie 1000 zł miesięcznie, to należy mieć na uwadze, że nie legitymowała się pełnomocnictwem od pozostałych trojga pozwanych, od których solidarnie z nią zasądzono tę kwotę, czyli nie miała umocowania do złożenia takiego oświadczenia w ich imieniu. Należy mieć przy tym na uwadze, że w odpowiedzi na pozew pozwani zakwestionowali wysokość kwoty żądanej przez powodów z tytułu bezumownego korzystania. W konsekwencji nie można uznać roszczenia powodów z tytułu bezumownego korzystania w kwocie 1000 zł miesięcznie, ani za przyznane przez pozwanych, ani za udowodnione. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wyrażonym w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazuje się w orzecznictwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega z jednej strony na obarczeniu strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej

konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07). Zatem w takiej sytuacji powodowie winni byli udowodnić, że stawka czynszu najmu w kwocie 1000 zł miesięcznie jest stawką rynkową na lokalnym rynku, czego nie uczynili.

W związku z powyższym apelacja w zakresie rozstrzygnięcia co do żądania zapłaty okazała się uzasadniona. Z uwagi na wnioski apelacji i to, że pozwani nie zakwestionowali należnego odszkodowania za bezumowne korzystanie w wysokości 500 zł miesięcznie (łącznie 1000 zł), Sąd Okręgowy, na podstawie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3., zasądzając od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1) i B. N. solidarnie na rzecz powodów 1000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 lutego 2020 r. do dnia zapłaty (kwestia odsetek nie była kwestionowana w apelacji), oddalając powództwo o zapłatę w pozostałym zakresie (punkt I.3. wyroku Sądu Okręgowego).

2. Co do żądania eksmisji apelujący zakwestionowali uwzględnienie powództwa, co do pozwanych A. N. (1) i B. N., podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych objawiających się uznaniem, że A. N. (1) i B. N. zamieszkują w nieruchomości spornej.

Zarzut ten okazał się niezasadny. Sąd Rejonowy prawidłowo poczynił ustalenia faktyczne w tym zakresie. Wynika to z zeznań pozwanej I. N. (1) i powódki K. W., które to dowody Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył. Przeszkodą do uwzględnienia powództwa o eksmisję nie jest czasowe nieprzebywanie w lokalu mieszkalnym, gdy okoliczności sprawy wskazują na to, że pozwany ma zamiar stałego w nim pobytu,

a opuszczenie lokalu ma wyłącznie przejściowy charakter, na co wskazują zeznania pozwanej I. N. (1) „A. i B. są za granicą i co dwa miesiące zjeżdżają do domu. One tam pojechały do pracy. Nie mieszkają tam na stałe”. Taka wypowiedź pozwanej wskazuje, że sporna nieruchomość stanowi centrum życiowe pozwanych A. N. (1) i B. N., natomiast ich przebywanie za granicą w celach zarobkowych ma charakter tymczasowy. Reasumując – z przeprowadzonych dowodów nie wynika, żeby dla pozwanych A. N. (1) i B. N. była to trwała wyprowadzka – ich domem rodzinnym, do którego wracają jest nadal ten którego dotyczy żądanie eksmisji.

W konsekwencji, w tym zakresie, apelacja jako niezasadna, na podstawie art.385 k.p.c., podlegała oddaleniu (punkt II. wyroku Sądu Okręgowego).

3.Co do lokalu socjalnego apelujący postawili zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotnych wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art.233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego oraz dowolna i wybiórczą ocenę dowodów, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność tych ustaleń

z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanych nie uzasadnia przyznania im uprawnienia do lokalu socjalnego. Pozwani podnieśli także zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego,

a mianowicie art. 14 ust. 4 i art. 14 ust. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez brak orzeczenia o prawie do lokalu socjalnego i wstrzymania wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Odnosząc się do zarzutu związanego z błędnym, w ocenie apelujących, przyjęciem, że sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanych nie uzasadnia przyznania im uprawnienia do lokalu socjalnego, Sąd Okręgowy nie podziela oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poczynioną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy. Odnosząc się natomiast do zarzutów naruszenia prawa materialnego podkreślić należy, że postępowanie apelacyjne, mimo że jest

postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego co oznacza, że sąd drugiej instancji ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże – powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wyknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia.

Sąd Rejonowy, uzasadniając swoje rozstrzygnięcie, co do odmowy przyznania pozwanym lokalu socjalnego, odwołał się do art. 14 ust. 7 ustawy o ochronie praw lokatorów, który to stanowi, że przepisu art. 14 ust. 4 tej ustawy (określającego obligatoryjne wypadki przyznania prawa do lokalu socjalnego) nie stosuje się do osób, które utraciły tytuł prawny do lokalu niewchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, z wyjątkiem osób, które były uprawnione do używania lokalu na podstawie stosunku prawnego nawiązanego ze spółdzielnią mieszkaniową albo z towarzystwem budownictwa społecznego.

Nie ulega wątpliwości, że budynek mieszkalny na nieruchomości należącej do powodów nie należy do publicznego zasobu mieszkaniowego. Niemniej jednak tego wyłączenia nie stosuje się do umów o używanie lokali mieszkalnych, zawartych

przed 1 stycznia 2005 r., stosownie do art. 4 ustawy z 17 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.2004.281.2783), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2005r. Tymczasem w niniejszej sprawie prawo do zamieszkiwania w spornym lokalu wynikało z umowy użyczenia, która została nawiązana w sposób dorozumiany ok. 2002 – 2004 r. (powodowie w pozwie wskazali rok 2004 r. – k. 4, natomiast pozwani w odpowiedzi na pozew rok 2002 – k. 50-52), w związku z czym art. 14 ust. 7 ustawy o ochronie praw lokatorów nie znajduje zastosowania. Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu wobec m.in. osoby niepełnosprawnej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 426) lub ubezwłasnowolnionego oraz osoby sprawującej nad nim opiekę i wspólnie z nim zamieszkałej (pkt. 2), chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany lub ich sytuacja materialna pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

Okolicznością niesporną w niniejszej sprawie jest fakt, że pozwani A. N. (2), J. N. i G. N. są osobami małoletnimi, a dodatkowo pozwany A. N. (2) jest osobą niepełnosprawną, a pozwani I. N. (1) i T. N. jako ich rodzice wspólnie z nimi zamieszkują, a tym samym sprawują nad nimi opiekę. W pozwie powód nie wskazywał też takiej okoliczności faktycznej, z której wynikałoby, że pozwani mają możliwość zamieszkania w innym lokalu. W świetle twierdzeń zawartych w pozwie, nie ulega wątpliwości, iż powyższe osoby nie mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany, bowiem jak wynika z materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy pozwani I. N. (1) i T. N. nie posiadają żadnych nieruchomości ani innego majątku, a tym samym nie posiadają lokalu mieszkalnego, w którym mogliby zamieszkać wraz z dziećmi po wykonaniu wyroku eksmisyjnego. Sąd Okręgowy stwierdza, że ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika, że sytuacja materialna tych osób (biorąc pod uwagę potrzeby pięcioosobowej rodziny, z trójką małoletnich dzieci, w tym jednym dzieckiem niepełnosprawnym) nie pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie (w tym także wynajęcie innego lokalu), w szczególności w świetle załączonego do odpowiedzi na pozew oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania (k.97-100, dochód miesięczny rodziny 3881,62 zł, wliczając w to 1500zł z tytułu świadczenia 500+ na troje dzieci). Powyższe rozważania nie dotyczą jednak pełnoletnich dzieci pozwanych I. N. (1) i T. N. tj. A. N. (1) i B. N., które pracują za granicą

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy, wbrew swoim twierdzeniom, nie mógł orzec o braku uprawnienia otrzymania lokalu socjalnego w stosunku do A. N. (2), J. N., G. N., T. N. i I. N. (1). Zasadne więc okazały się zarzuty apelacji w zakresie lokalu socjalnego co do tych pozwanych i w związku z powyższym w tym zakresie, na podstawie art.386 §1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2. orzekając , jak w punkcie I.1.

4.Apelujący zaskarżyli także orzeczenie Sądu Rejonowego co do kosztów, **ponad** zasądzoną solidarnie od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N. kwotę 857 zł.

Zaskarżając orzeczenie co do kosztów, apelujący nie zauważyli uchybień, jakich dopuścił się Sąd Rejonowy w zakresie tego rozstrzygnięcia (pominął rozliczenie kosztów zastępstwa procesowego za żądanie eksmisji). Nadto, formułując uzasadnienie zarzutu apelacji co do rozliczenia przez Sąd Rejonowy kosztów, apelujący błędnie zsumowali wartość przedmiotu postępowania co do roszczenia o eksmisję i co do roszczenia o zapłatę, czyniąc to podstawą do dalszych rozliczeń i ostatecznego sformułowania żądania kwotowego w tym zakresie. Sąd Okręgowy zauważa, że każde z dwóch powództw rozpoznanych w niniejszym postępowaniu winno zostać odrębnie rozliczone, przy czym co do żądania eksmisji dla obliczenia wysokości opłaty od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego, z uwagi na zapisy art.27 ust 11 u.k.s.c. (przewiduje opłatę stałą w kwocie 200 zł) oraz §7 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opat za czynności adwokackie (wskazuje stawkę w wysokości 240 zł) wartość przedmiotu postępowania nie ma znaczenia.

W związku z tym, że po dokonanej przez Sąd Okręgowy zmianie wyroku Sądu Rejonowego, pozwani nadal przegrywają postępowanie w sprawie eksmisji i w związku z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik procesu, winni być obciążeni kosztami w tym zakresie. Z uwagi jednak na brak zaskarżenia co nierozliczenia przez Sąd Rejonowy kosztów zastępstwa procesowego co do tego powództwa, rozliczeniu winna ulec jedynie kwota 200 zł z tytułu opłaty od pozwu i pozwani winni ją zwrócić na rzecz powodów (i to jedynie ci pozwani, których tymi kosztami obciążył Sąd Rejonowy).

Koszty procesu co do żądania zapłaty ulegają stosunkowemu rozdzieleniu na powodów i pozwanych (tylko pełnoletnich, zgodnie z orzeczeniem Sądu Rejonowego i zakresem zaskarżenia) po 50 %. Na koszty te składają się: opłata od pozwu 200 zł, koszty zastępstwa procesowego powodów wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa -917 zł, koszty zastępstwa procesowego pozwanych 900 zł (nie wykazano uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa), łącznie 2017 zł, z czego wynika, że pozwani winni dopłacić powodom 108,50 zł. Łącznie więc pozwani winni zwrócić powodom 308,50 zł. Z uwagi jednak na zakres zaskarżenia Sąd Okręgowy orzekł o obowiązku uiszczenia na rzecz powodów kwoty 857 zł – z czego kwotę 308,50 zł, czyli należną według wyliczeń, zasądzono solidarnie od pozwanych I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N. (solidarne zasądzenie kosztów również nie zostało zaskarżone), a kwotę 548,50 zł zasądzono, zgodnie z zakresem zaskarżenia i z wnioskami apelacji, jedynie od pozwanych I. N. (1) i T. N. (punkt I.4. wyroku Sądu Okręgowego).

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt III wyroku Sądu Okręgowego) uzasadnia to, że pozwane A. N. (1) i B. N. przegrały postępowanie apelacyjne co do eksmisji (kwestii lokalu socjalnego Sąd Okręgowy nie uwzględnił w rozliczeniu kosztów postępowania apelacyjnego co do żądania eksmisji).

W związku z powyższym winny one zwrócić powodom w postępowaniu apelacyjnym, co do żądania eksmisji, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 120 zł –§7 ust.1 w zw. z §10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie. Sąd Okręgowy omyłkowo doliczył do tej kwoty 200 zł z tytułu opłaty od apelacji, którą wszak pozwane składając apelację uiszczyły, nie było więc podstaw do zasądzenia zwrotu tej kwoty na rzecz powodów (jeżeli zostanie złożone zażalenie Sąd Okręgowy rozważy przychylenie się do niego).

Natomiast pozwani I. N. (1), T. N., A. N. (1), B. N. wygrali postępowanie apelacyjne w zakresie żądania zapłaty, stąd powodowie winni zwrócić im opłatę od apelacji co do tego roszczenia (100 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 135 zł (§ 2 pkt 2 w zw. z §10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych), łącznie 235 zł.

Sąd Okręgowy zauważa jeszcze, że Gmina G. została zawiadomiona

o postępowaniu, przy doręczeniu odpisu pozwu, jeszcze przez Sąd Rejonowy (k.116-zarządzenie, k.143 EPO), a dodatkowo przez Sąd Okręgowy z informacją, że może wstąpić do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (zarządzenie -k.226, k.227, k.228 EPO), przy czym w wyznaczonym terminie Gmina z tego uprawnienia nie skorzystała.

Maria Antecka